

претнала да разточи коледната баница. Не ще е забравила да сложи и гърнето съ фасулъ, царевица, пшеница. Отъ всичко трѣбва да има по малко, за да бжде годината плодovита и честита. Измела е кжщата, почистила е стѣклата на прозорцитѣ, приготвила е новитѣ си дрехи за черква. По заснѣжения дворъ до вратата е направила пжтечка, за да не цапатъ въ снѣга коледаритѣ и гоститѣ, които ще дойдатъ да ѝ честитятъ моето име на втория коледенъ день. Сигурно тя е накупили вино, ракия, леблебии, сухо грозде — да се отсрами предъ роднини и приятели на семейството ни, предъ мои другарчета, които почтително ще ѝ цѣлунатъ ржка. Въ черква е занесла вече нафора умѣсена отъ бѣла прилепска пшеница. За мое здраве сигуръ ще свети и масло. Такава си е мама — вѣрва въ милостивия Богъ и му се надѣва. Утре ще стане рано-рано и ще отиде въ черква чиста и премѣнена, безъ прашина по дрехитѣ. Ще запали свѣщи предъ всички свещници, ще се моли дълго и сърдечно за дветѣ ми сестри омжени въ далечни села, за братята ми и за мене тукъ, за братъ ми, който учи въ Европа — ще се моли за всички насъ.

Но кой отвори вратата, кой влѣзе? Сънувамъ ли? Не, виждамъ ясно: до вратата се е изправилъ старецъ.

Гостътъ снима отъ гърба си голѣмъ кошъ, комай доста тежъкъ. Чудно! Старецътъ прилича много на Дѣдо Коледа отъ витрината на магазина. Ами ако е истинскиятъ Дѣдо Коледа? Това ме и радва, и тревожи. Каня го да се постопли.

— Ужасна виелица! — дума дѣдото, следъ като седна край печката. — Пъкъ трѣбва много да се ходи. Не бива да забравя ни едно дете. А малко ли сж тѣ? Все по нѣщо ще трѣбва да имъ подаря.

— Дѣдо Коледа ли сити? — питамъ и сърдцето ми тупа силно.

— Не ме ли позна изведнажъ?

— Не.

— Може ли да не ме познавашъ! — чуди се Дѣдо Коледа.

— За пръвъ пжтъ те виждамъ, Дѣдо Коледа, — отговарямъ виновно азъ. — Ти никога не си идвалъ при мене.

— Не може да бжде, — повишава гласъ светиятъ старецъ. — Азъ съмъ идвалъ, ами ти си спѣлъ. Но нали сега ме виждашъ? Нѣма да ти подаря райска птица, разбира се. Нося ти подаръкъ по-скжпъ отъ всички райски птици: една книжка съ разкази. Чети я и се учи да вършишъ добро, да обичашъ истината и родината си. Книжката ще ти разказва много.

— Благодаря ти, Дѣдо Коледа! Азъ много обичамъ разкази. Бихъ се радвалъ до небето, ако самъ можехъ да пиша.

— Видѣ ли? Азъ знамъ кой какво обича.

Дѣдо Коледа се готви да си трѣгне. Разглеждамъ го. На главата си носи голѣма гугла, бѣлоснѣжната му брада стига до пояса, по кожата му свѣтлукатъ звезди. Поглежда ме и той. Усмива се. Колко благость и добрина има въ очитѣ му! Чуденъ дѣдо! Ставамъ по-смѣлъ и питамъ:

— Какъ смогвашъ да посетишъ толкова деца въ една нощъ, дѣдо?